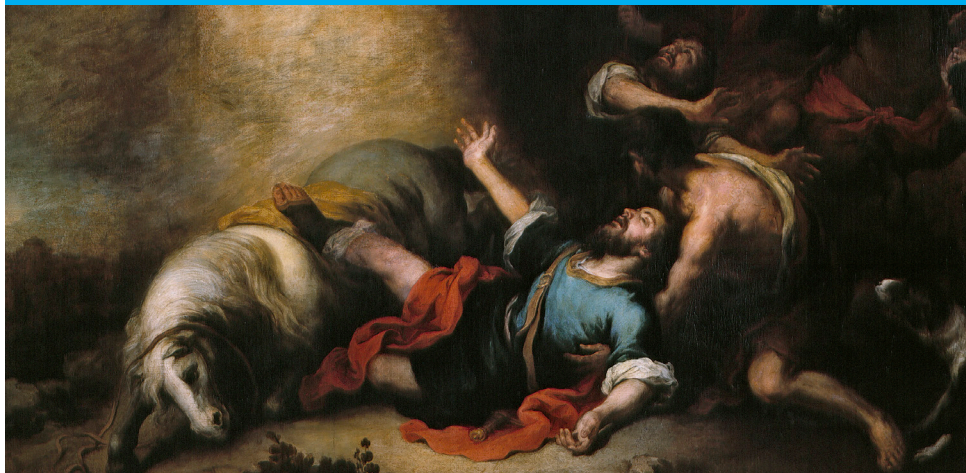

Ave Maria

BIULETYN PARAFII PW. MATKI BOŻEJ FATIMSKIEJ W GDAŃSKU-ŻABIANCE

BĄDŹ TEOFILEM – CZŁOWIEKIEM KOCHAJĄCYM BOGA!

Św. Łukasz zaadresował swoją Ewangelię do bliżej nam nie znanego „dostojnego Teofila”. Można by pomyśleć: „to w takim razie, dlaczego my to czytamy, dlaczego sięgamy po czyjąś prywatną korespondencję?”. Pytanie wydaje się słuszne, ale czy na pewno?

Spróbujmy przyjrzeć się bliżej imieniu Teofil (gr. Theophilos). Z języka greckiego theos znaczy Bóg, a phileo to kocham (ale bliżej temu określeniu do przyjaźni niż do miłości oblubieńczej). A zatem Teofil to człowiek kochający Boga, to przyjaciel Boga. Do kogo więc św. Łukasz kieruje swoją Ewangelię? Do każdego, kto jest w bliskości z Bogiem i kto tę bliskość chce pogłębiać: „Postanowiłem więc (...) zbadać dokładnie wszystko od pierwszych chwil i opisać ci po kolei, dostojny Teofilu, abys się mógł przekonać o całkowitej pewności nauk, których ci udzielono”.

Przyjaźń jest miłością, w której każde spotkanie z przyjacielem rodzi we mnie głód kolejnych spotkań – gdy kończy się jedno, ja czekam z utęsknieniem na kolejne. Bardzo dobrze oddaje tę myśl czytanie z Księgi Nehemiasza, w którym odnajdujemy słowa mówiące o wielkim pragnieniu ludu, pragnieniu przebywania z Bogiem i słuchania Go: „I czytał [Ezdrasz] z tej księgi [Prawa Mojżeszowego] (...) od rana aż do południa (...)”.

Czy kocham Boga tak mocno, że mam pragnienie wciąż Go słuchać i słuchać? Czy potrafię w Prawie, które mi daje w postaci przykazań, odnaleźć Jego ojcowską miłość? Czy jestem Teofilem?

ks. Mateusz Tarczyński

ZE SŁOWA BOŻEGO NA III NIEDZIELĘ ZWYKŁĄ

Ne 8,1-4a.5-6.8-10; Ps 19,8-10.15; 1 Kor 12,12-30; Łk 1,1-4.4,14-21

Wielu już starało się ułożyć opowiadanie o zdarzeniach, które się dokonały pośród nas, tak jak nam je przekazali ci, którzy od początku byli naocznymi świadkami i sługami słowa. Postanowiłem więc i ja zbadać dokładnie wszystko od pierwszych chwil i opisać ci po kolei, dostojny Teofilu, abyś się mógł przekonać o całkowitej pewności nauk, których ci udzielono.

Potem powrócił Jezus w mocy Ducha do Galilei, a wieść o Nim rozeszła się po całej okolicy. On zaś nauczał w ich synagogach, wysławiany przez wszystkich. Przyszedł również do Nazaretu, gdzie się wychował. W dzień szabatu udał się swoim zwyczajem do synagogi i powstał, aby czytać. Podano Mu księgę proroka Izajasza. Rozwinąwszy księgę, natrafił na miejsce, gdzie było napisane: Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana. Zwinąwszy księgę oddał słudze i usiadł; a oczy wszystkich w synagodze były w Nim utkwione. Począł więc mówić do nich: Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli.

Z KALENDARZA LITURGICZNEGO

25 STYCZNIA

NAWRÓCENIE

ŚW. PAWŁA, APOSTOŁA

Szawel urodził się w Tarsie w Cylicji (obecnie Turcja) około 5-10 roku po Chrystusie. Pochodził z żydowskiej rodziny silnie przywiązanej do tradycji. Byli niewolnikami, którzy zostali wyzwoleni. Szawel odziedziczył po nich obywatelstwo rzymskie. Uczył się rzemiosła - tkania płótna namiotowego. Później przybył do Jerozolimy, aby studiować Torę. Był uczniem Gamaliela (Dz 22,3). Gorliwość w strzeżeniu tradycji religijnej sprawiła, że mając około 25 lat stał się zdecydowanym przeciwnikiem i prześladowcą Kościoła. Uczestniczył jako świadek w kamienowaniu św. Szczepana. Około 35 roku z własnej woli udał się z listami polecającymi do Damaszku (Dz 9,1n; Ga 1,15-16), aby tam ścigać chrześcijan. Jak podają Dzieje Apostolskie, u bram miasta „oślniła go nagle światłość z nieba. A gdy upadł na ziemię, usłyszał głos: «Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz?» - «Kto jesteś, Panie?» - powiedział. A On: «Jestem Jezus, którego ty prześladujesz. Wstań i wejdź do miasta, tam ci powiedzą, co masz czynić»” (Dz 9,3-6). Po tym nagłym, niespodziewanym i cudownym nawróceniu przyjął chrzest i zmienił imię na Paweł.

Po trzech latach pobytu w Da-

maszku oraz krótkim pobycie w Jerozolimie odbył trzy misyjne podróże: pierwszą - w latach 44-49: Cypr-Galacja, razem z Barnabą i Markiem; drugą w latach 50-53: Filipi-Tesaloniki-Berea-Achaia-Korynt, razem z Tymoteuszem i Syłasek; trzecią w latach 53-58: Efez-Macedonia-Korynt-Jerozolima.

Św. Paweł, nazywany Apostołem Narodów, jest autorem 13 listów do gmin chrześcijańskich, włączonych do ksiąg Nowego Testamentu.

W Palestynie Paweł został aresztowany i był przesłuchiwany przez prokuratorów Feliksa i Festusa. Dwa lata przebywał w więzieniu w Cezarei. Gdy odwołał się do cesarza, został deportowany drogą morską do Rzymu. Dwa lata przebywał w więzieniu o dość łagodnym regulaminie. Uwolniony, udał się do Efezu, Hiszpanii (prawdopodobnie; jak podaje Klemens, „dotarł do kresu Zachodu”), a tak określano tereny Półwyspu Iberyjskiego) i na Kretę. W Efezie albo w Troadzie aresztowano go po raz drugi (64 r.). W Rzymie oczekiwał na zakończenie procesu oraz wyrok.

Zginął śmiercią męczeńską przez ścięcie mieczem w tym samym roku co św. Piotr Apostoł (67 r.). W Rzymie w IV wieku szczątki Pawła Apostoła złożono w grobowcu, nad którym wybudowano bazylikę św. Pawła za Murami. Jest patronem licznych

zakonów, Awinionu, Berlina, Bieca, Frankfurtu nad Menem, Poznania, Rygi, Rzymu, Saragossy oraz marynarzy, powroźników i tkaczy.

26 STYCZNIA **ŚWIĘCI BISKUPI TYMOTEUSZ** **I TYTUS**

Tymoteusz był wiernym i oddanym uczniem oraz współpracownikiem św. Pawła. Św. Paweł nazywa go „najdroższym synem” (1 Kor 4,17), „bratem” (1 Tes 3,2), „pomocnikiem” (Rz 16,21), którego wspomina ze łzami w oczach (2 Tm 1,4).

Kiedy Apostoł Narodów zatrzymał się w czasie swojej drugiej podróży w miasteczku Listra, nawrócił dwie Żydówki: kobietę imieniem Lois i jej córkę, Eunikę. Synem teźe Euniki, a wnukiem Lois był św. Tymoteusz. Jego ojcem był zamożny Grek, poganin, który jednak pozwolił babce i matce wychować Tymoteusza w wierze moźeszowej. Tymoteusz był młodzieńcem wykształconym. Znał Pismo Święte i często się w nim rozczytywał. Wyróżniał się dobrymi obyczajami. Chrztos przyjął z rąk św. Pawła. Dlatego słusnie Apostoł nazywał go swoim synem. Dla ułatwienia Tymoteuszowi pracy wśród rodaków św. Paweł poddał go obrzezaniu.

Św. Paweł często wysyłał Tymoteusza w trudnych i poufnych sprawach do poszczególnych gmin, które założył, m.in. do Koryntu, Filipi i Tesalonik. Jego teź wyznaczył na biskupa Efezu, ówczesnej metropolii Małej Azji i stolicy rzymskiej prowincji. W czasie swoich podróży po Małej Azji, Achai (Grecji) i do Jerozolimy św. Paweł zabierał ze sobą Tymoteusza do pomocy w posłudze apostołskiej. Święty uczeń dzielił także ze swoim mistrzem więzienie w Rzymie (Flp 2,19-23). Dwa Pawłowe listy do Tymoteusza znajdują się w kanonie ksiąg Nowego Testamentu. Paweł wydaje mu najpiękniejsze świadectwo i daje pouczenia, jak ma rządzić Kościołem w Efezie.

Według podania, kiedy św. Jan Apostoł przybył do Efezu, Tymoteusz oddał się do jego dyspozycji. Kiedy zaś Apostoł został skazany na banicję na wyspę Patmos

przez cesarza Domicjana, Tymoteusz miał na nowo objąć biskupstwo w tym mieście.

Tradycja głosi, że Tymoteusz miał ponieść śmierć męczeńską za Trajana z rąk rozjuszonego tłumu pogańskiego, kiedy miał odwagę publicznie zaprotestować przeciwko krwawym igrzyskom. Tłum miał rzucić się na starca i tak go pobić, że ten niebawem wyzionął ducha. Martyrologium Rzymskie podaje jeszcze inną wersję, że biskup miał występować przeciwko czci pogańskiej bogini Diany, która w Efezie miała swoje centralne sanktuarium. Możliwe, że obie przyczyny były powodem jego śmierci około roku 97. Dlatego do roku 1969 św. Tymoteusz odbierał chwałę jako męczennik. Ostatnia reforma liturgii czci go jednak jako wyznawcę w przekonaniu, że ostatnie chwile życia Tymoteusz spędził nie jako męczennik, mimo że w latach swojego pasterzowania wiele musiał wycierpieć dla sprawy Chrystusa.

Jest patronem Krety. Jego relikwie przeniesiono z Efezu do Konstantynopola (356 r.) i umieszczono w bazylice Dwunastu Apostołów. W XII w. krzyźowcy wywieźli je do włoskiego miasta Termoli. Zamurowane, zostały odnalezione przypadkiem 7 maja 1945 roku.

Tytus znany jest wyłącznie z listów św. Pawła. Pochodził z rodziny grecko-rzymskiej, zamieszkałej w okolicy Antiochii Syryjskiej. Stamtąd bowiem Apostoł zabrał go do Jerozolimy. Został ochrzczoney przez św. Pawła przed soborem apostołskim w 49 r. Obok Tymoteusza i św. Łukasza Ewangelisty Tytus należał do najbliższych i najbardziej zaufanych uczniów św. Pawła Apostoła. Towarzyszył mu w podrózach i na soborze apostołskim w Jerozolimie. Dowodem wyjątkowego zaufania, jakim młodego człowieka darzył św. Paweł, były delikatne misje, jakie mu powierzał. Jego to właśnie wysłał do Koryntu. Nie pozwolił go teź obrzezać w przekonaniu, że jego praca apostołska będzie rozwijać się nie wśród Żydów, ale wśród pogan. W swoich Listach Apostoł Narodów oddaje Tytusowi najwyższe pochwały. Jeden list skierował wyłącznie do niego - tekst ten został włączony do kanonu Nowego Testamentu. Około roku 63 Paweł ustanowił Tytusa

biskupem gminy chrześcijańskiej na Krecie.

Tytus zmarł mając 94 lata. Według podania miał ponieść śmierć męczeńską w mieście Gortyna na Krecie za panowania cesarza Domicjana (81-96). Od roku 1969 Kościół zachodni, rzymski, oddaje mu cześć jako wyznawcy. Jego śmiertelne szczątki złożono w miejscu jego śmierci. Św. Andrzej z Jerozolimy, metropolita Krety (712-740), wygłosił ku czci św. Tytusa płomiennie kazanie, nazywając go fundatorem Kościoła na Krecie, jego pierwszym pasterzem, kolumną, bramą obronną i ojcem wyspy. Po najeździe Saracenów na Kretę odnaleziono tylko relikwię jego głowy i umieszczono ją w relikwiarzu (823). W roku 1662 Wenecjanie zabrali ją do swego miasta i umieścili w bazylice św. Marka. Paweł VI w ramach ducha ekumenicznego zbliżenia nakazał tę relikwię zwrócić Kościołowi prawosławnemu. Wśród wielkich uroczystości została przewieziona na Kretę (12 maja 1966 roku) i umieszczona w mieście Heraklion (Iraklion).

27 STYCZNIA

BŁOGOSŁAWIONY

JERZY MATULEWICZ, BISKUP

Jerzy urodził się 13 kwietnia 1871 roku w wielodzietnej rodzinie litewskiej, we wsi Lugine koło Mariampola na Litwie. Oboje rodzice umarli, gdy był małym dzieckiem. Był wychowywany przez swojego starszego brata Jana, niezwykle surowego i wymagającego człowieka. Pomimo kłopotów zdrowotnych i materialnych - często nie miał za co kupić podręczników - uczył się dobrze dzięki swojej niezwykłej pilności i pracowitości. Po kilku latach nauki na prawach eksternisty w gimnazjum (od 1883 r.) zachorował na gruźlicę kości. Musiał posługiwać się kulami. Choroba ta gnębiła go do końca życia. Już w gimnazjum pragnął zostać kapłanem. Jednakże dopiero w 1891 roku, jako dwudziestoletni młodzieniec, wstąpił do seminarium duchownego w Kielcach. Wówczas też zmienił swoje nazwisko z Matulaitis na Matulewicz. Zapamiętano go jako kleryka pełnego spokoju, wewnętrznej równowagi, otwartego i pracowitego. Gdy władze carskie zamknęły seminarium, kontynuował naukę w Warszawie, a następnie w Petersburgu.

Tu przyjął święcenia kapłańskie 31 grudnia 1898 roku. W następnym roku ukończył Akademię Petersburską jako magister teologii. Doktorat uzyskał na uniwersytecie we Fryburgu Szwajcarskim.

Powrócił do Kielc, gdzie podjął zajęcia jako profesor seminarium (do 1904 r.). Postępująca gruźlica kości spowodowała, że musiał poddać się ciężkiej operacji w jednym z warszawskich szpitali. Po kuracji rozwinął działalność społeczną w Warszawie, zakładając m.in. Stowarzyszenie Robotników Katolickich oraz gimnazjum na Bielanach. W 1907 roku objął katedrę socjologii w Akademii Duchownej w Petersburgu. Dojrzał w nim wówczas zamiar odnowienia i zreformowania zakonu marianów, skazanego przez władze carskie na wymarcie. 29 sierpnia 1909 roku, w kaplicy biskupiej w Warszawie, złożył śluby zakonne na ręce ostatniego żyjącego marianina ojca Wincentego Senkusa. Rok później ułożył nową konstytucję dla marianów, którzy odtąd mieli być zgromadzeniem ukrytym. Jeszcze w tym samym roku Pius X potwierdził regułę. Pierwszy nowicjat odnowionej wspólnoty złożony z 2 profesorów i jednego ucznia został utworzony w Petersburgu. W 1911 roku Jerzy Matulewicz został generałem zakonu, którym kierował do śmierci.

Po zakończeniu działań wojennych ojciec Jerzy powołał Zgromadzenie Sióstr Ubogich Niepokalanego Poczęcia NMP. Założył również Zgromadzenie Sióstr Służebnic Jezusa w Eucharystii oraz wspierał zgromadzenia założone przez bł. o. Honorata Koźmińskiego. W 1918 roku Benedykt XV mianował go biskupem wileńskim. Ojciec Jerzy zmarł nagle po nieudanej operacji 27 stycznia 1927 r. Beatyfikowany został przez św. Jana Pawła II w 1987 roku podczas uroczystości z okazji 600-lecia Chrztu Litwy. Jego relikwie spoczywają w kościele w Mariampolu. Jest jednym z patronów Litwy.

28 STYCZNIA

ŚWIĘTY TOMASZ Z AKWINU, PREZBITER I DOKTOR KOŚCIOŁA

Tomasz urodził się na zamku Roccasecca niedaleko Akwinu (Włochy) w 1225

r. Jego ojciec, rycerz Landulf, był z pochodzenia Lombardczykiem, matka zaś była Normandką. Kiedy chłopiec miał 5 lat, rodzice oddali go w charakterze oblata do opactwa na Monte Cassino. Jednak Opatrzność miała inne zamiary wobec młodzieńca. Z niewyjaśnionych przyczyn opuścił on klasztor i udał się do Neapolu, gdzie studiował na tamtejszym uniwersytecie. Tam zapoznał się z niedawno założonym przez św. Dominika (+ 1221) Zakonem Kaznodziejskim. Rok wstąpienia do tego zakonu nie jest bliżej znany. Święty miał wtedy ok. 20 lat. Spotkało się to z dezaprobatą rodziny. Wszelkimi sposobami, włącznie z dwuletnim aresztem domowym, próbowano zmienić jego decyzję; bezskutecznie. Wysłano nawet jego własną siostrę, Marottę, by mu dominikanów „wybiła z głowy”. Tomasz jednak umiał tak do niej przemówić, że sama wstąpiła do benedyktynek.

Przełożeni wysłali go na studia do Rzymu, a startąd około roku 1248 do Kolonii, gdzie wykładał na tamtejszym uniwersytecie głośny uczony dominikański, św. Albert Wielki (+ 1260), który miał wypowiedzieć prorocze słowa o Tomaszu: „Nazywamy go niemym wołem, ale on jeszcze przez swoją naukę tak zaroczy, że usłyszysz go cały świat”. W Kolonii Tomasz przyjął święcenia kapłańskie. Po chlubnym ukończeniu studiów przełożeni wysłali go do Paryża, by na tamtejszej Sorbonie wykładał teologię. Był najpierw bakałarzem nauk biblijnych (1252-1253), z kolei wykładał Sentencje Piotra Lombarda (1253-1255). Zadziwiał wszystkich jasnością wykładów, wymową i głębią. Stworzył własną metodę, w której najpierw wysuwał trudności i argumenty przeciw danej prawdzie, a potem je kolejno zbijał i dawał pełny wykład.

Na skutek intryg, jakie przeciwnicy dominikanów rozbudzili na Sorbonie, Tomasz po siedmiu latach powrócił do Włoch. Na kapitule generalnej został mianowany kaznodzieją (1260). Przez pewien czas prowadził także wykłady na dworze papieskim Urbana IV (1261-1265). W latach 1265-1267 przebywał ponownie w domu generalnym Zakonu - w klasztorze św. Sabiny w Rzymie. W latach 1267-1268 przebywał w Viterbo

jako kaznodzieja papieski.

Kiedy ucichła burza w Paryżu, przełożeni ponownie wysłali swojego czołowego teologa do Paryża (1269-1272). Po trzech latach wrócił do Włoch i wykładał na uniwersytecie w Neapolu (1272-1274). W tym samym czasie kapituła generalna zobowiązała go, aby zorganizował teologiczne studium generale dla Zakonu. Tomasz upatrzył sobie na miejsce tychże studiów Neapol.

W roku 1274 papież bł. Grzegorz X zwołał do Lyonu sobór powszechny. Zaprosił także Tomasza z Akwinu. Tomasz jednak, mając 48 lat, po krótkiej chorobie zmarł w drodze na sobór w opactwie cystersów w Fossanuova dnia 7 marca 1274 roku. Z tego właśnie powodu do roku 1969 doroczną pamiątkę św. Tomasza Kościół obchodził właśnie 7 marca, w dzień śmierci. Ten dzień przypada jednak prawie zawsze w Wielkim Poście. Dlatego reforma liturgiczna doroczne wspomnienie świętego przesunęła wyjątkowo na 28 stycznia - a więc na dzień przeniesienia jego relikwii do Tuluzy w 1369 roku.

Akwinata wślawił się szczególnie niewinnością życia oraz wiernością w zachowywaniu obserwacji zakonnych. Właściwe Zakonowi zadanie, jakim jest służba Słowu Bożemu w dobrowolnym ubóstwie, znalazło u niego wyraz w długoletniej pracy teologicznej; w gorliwym poszukiwaniu prawdy, którą należy nieustannie kontemplować i przekazywać innym. Dlatego wszystkie swoje zdolności oddał wyłącznie na służbę prawdy. Sam starał się ją osiąść, skądkolwiek by pochodziła, i ogromnie pragnął dzielić się nią z innymi. Odnaczał się pokorą oraz szlachetnym sposobem bycia.

Stworzył zwarty system nauki filozoficznej i teologii katolickiej, zwany tomizmem. Wywarł głęboki wpływ na ukierunkowanie zachodniej myśli chrześcijańskiej. Spuścizna literacka św. Tomasza z Akwinu jest olbrzymia. Wprost wierzyć się nie chce, jak wśród tak wielu zajęć mógł napisać dziesiątki tomów. Wyróżniał się umysłem nie tylko analitycznym, ale także syntetycznym. On jedyny odważył się dać panoramę całej

nauki filozofii i teologii katolickiej w systemie zdumiewająco zwartym. Do najważniejszych jego dzieł należą: Summa contra gentiles, czyli apologia wiary przeciwko poganom, Kwestie dysputowane, Komentarz do „Sentencji” Piotra Lombarda, Summa teologiczna i komentarze do niektórych ksiąg Pisma Świętego. Szczególną czcią Tomasz otaczał Chrystusa Zbawiciela, zwłaszcza na krzyżu i w tajemnicy Eucharystii, co wyraził w tekstach liturgicznych do brewiarza i mszału na uroczystość Bożego Ciała, m.in. znany hymn Zbliżam się w pokorze. Płonął synowską mi-

łością do Najświętszej Maryi Panny.

Jest patronem dominikanów, księgarń, studentów i teologów; opiekun podczas sztormów. Papież Jan XXII zaliczył go do grona świętych 18 lipca 1323 roku. Papież św. Pius V ogłosił go 11 kwietnia 1567 roku piątym doktorem Kościoła zachodniego. Papież Leon XIII ustanowił go 4 sierpnia 1880 roku patronem wszystkich uniwersytetów i szkół katolickich.

Źródło: brewiarz.pl

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

1. Jutro kończy się coroczny **Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan**, który obchodzony był pod hasłem: **Wezwani, by ogłaszać wielkie dzieła Pana** (por. 1 P 2,9). Módlmy się często w tej intencji, prosząc Boga o to, by **nastąpiła jedna owczarnia i jeden Pasterz**.

2. Spotkania grup duszpasterskich w tym tygodniu:

- Kandydaci do bierzmowania – w tym tygodniu spotkania nie ma;
- Grupa młodzieżowa – w środę o godz. 19:30;
- Duszpasterstwo akademickie – w piątek o godz. 20:00;
- Ministranci i aspiranci – w sobotę o godz. 11:00 w zakrystii;
- Kółko Różańcowe Dzieci – w sobotę o godz. 12:00 w salce.

3. Plan wizyty duszpasterskiej na najbliższe dni:

- 24 stycznia: ul. Pomorska 94 BC
- 25 stycznia: ul. Pomorska 90 AB
- 26 stycznia: ul. Pomorska 90 C i Pomorska 86 A
- 27 stycznia: ul. Pomorska 86 B
- 28 stycznia: ul. Pomorska 86 C i ul. Pomorska 82 A (mieszkania od 1 do 50)
- 29 stycznia: ul. Pomorska 82 A (mieszkania od 51 do 98) i ul. Pomorska 82 C
- 30 stycznia: ul. Pomorska 82 B

Rodziny, które z różnych przyczyn nie mogły przyjąć kolędy w wyznaczonym terminie, a chciałyby zaprosić kapłana z Bożym błogosławieństwem do swojego domu prosimy o zgłoszenie takiej chęci w zakrystii. **Kolęda dodatkowa odbędzie się w przyszłą niedzielę, 31 stycznia.**

Dzień wcześniej ministranci powiadomią o mającej się odbyć wizycie. Kolędy rozpoczynają się o godz. 16:00.

4. Są jeszcze **wolne intencje na poranne Msze Św. w tym tygodniu**. Intencje można zamawiać w zakrystii lub w biurze parafialnym.

5. Zapraszamy na **bal charytatywny**, którego celem jest zebranie funduszy na wsparcie działalności Domu Hospicyjnego Caritas im. św. Józefa w Sopocie. Odbędzie się on **w sobotę, 6 lutego, w hotelu Sofitel Grand Sopot**. Koszt: 245 zł od osoby. Bliższe informacje na tablicach ogłoszeniowych i w zakrystii.

6. W tym tygodniu w liturgii będziemy obchodzić:

- w poniedziałek – święto Nawrócenia Św. Pawła Apostoła;
- w wtorek – wspomnienie świętych Tymoteusza i Tytusa, biskupów;
- w środe - wspomnienie bł. Jerzego Matulewicza, biskupa;
- w czwartek – wspomnienie św. Tomasza z Akwinu, prezbitera i doktora Kościoła.

INTENCJE MSZALNE

25-31 stycznia 2016

PONIEDZIAŁEK 25 stycznia 2016 r.	
7.00	W intencji zawierzenia Niepokalanej MBF 14-letniej Amelki (w dniu urodzin)
8.00	++ Władysław (on), Mieczysław (on) oraz zmarli z rodziny
18.00	++ Irena (2. r. śm.), rodzice z ob. stron oraz zmarli z rodziny
WTOREK 26 stycznia 2016 r.	
7.00	++ Rodzice, teściowie, dziadkowie i rodzeństwo
8.00	O błóg. Boże dla całej rodziny oraz dla Gabrieli i Eugeniusza z okazji rocznicy ślubu
18.00	Dziękczynna w 80. rocznicę urodzin Józefa z prośbą o błóg. Boże, zdrowie, opiekę MBF dla niego i dla całej rodziny
ŚRODA 27 stycznia 2016 r.	
7.00	
8.00	++ Zmarli z rodziny Czubajów: mąż Czesław, teściowie, córka Bożena
18.00	++ Kazimiera Wrzesień, Stanisław Wrzesień oraz zmarli z rodzin ob. stron
CZWARTEK 28 stycznia 2016 r.	
7.00	O nawrócenie, wyzwolenie z nałogu i pokój w sercu dla Bogusławy (ona)
8.00	
18.00	+ Anna Kamińska
PIĄTEK 29 stycznia 2016 r.	
7.00	++ Andrzej i Zygmunt w rocznicę urodzin
8.00	+ Jan Markowski (1. r. śm.)
18.00	++ Wincenty, Stanisława (ona), Bronisława (ona), Edmund i Henryk Kwiatkowsy
SOBOTA 30 stycznia 2016 r.	
7.00	Dziękczynna z okazji 25-lecia pracy katechetycznej z prośbą o potrzebne łaski w dalszej pracy i posłudze
8.00	+ Jarosław Rubin (19. r. śm.)
18.00	+ Władysław Kostrzewa (5. r. śm.)
NIEDZIELA 31 stycznia 2016 r.	
6.30	+ Danuta Głuchowska (2. r. śm.)
8.00	+ Bronisław Kalinowski
9.30	++ Stefan Przytuła (19. r. śm.) oraz zmarli rodzice ob. stron
11.00	++ Adam i Artur Kozłowsy
12.30	Za parafię
14.00	Dziękczynna z prośbą o błóg. Boże, opiekę MBF i zdrowie dla Andrzeja Pawelca w 75. rocznicę urodzin oraz o błóg. Boże dla całej rodziny
18.00	+ Henryk Kania (1. r. śm.)
19.30	+ Bolesław Brzoskowski (16. r. śm.)

Misericordiae Vultus

FRANCISZEK
BISKUP RZYMU
SŁUGA SŁUG BOŻYCH
WSZYSTKIM, KTÓRZY BĘDĄ CZYTAĆ TEN LIST
ŁASKA, MIŁOSIĘRDZIE I POKÓJ

1. Jezus Chrystus jest obliczem miłosierdzia Ojca. Wydaje się, iż tajemnica wiary chrześcijańskiej znajduje w tym słowie swoją syntezę. Ono stało się żywe, widoczne i osiągnęło swój szczyt w Jezusie z Nazaretu. Ojciec «bogaty w miłosierdzie» (por. Ef 2, 4), gdy objawił Mojżeszowi swoje imię: «Bóg miłosierny i litościwy, cierpliwy, bogaty w łaskę i wierność» (Wj 34, 6), sprawił, że człowiek mógł nieprzerwanie poznawać Jego boską naturę na różne sposoby i w wielu momentach historii. W «pełni czasów» (por. Ga 4, 4), gdy wszystko było gotowe według Jego planu zbawienia, zesłał On swojego Syna, narodzonego z Maryi Dziewicy, aby objawić nam w sposób ostateczny swoją miłość. Kto Go widzi, widzi też i Ojca (por. J 14, 9). Jezus z Nazaretu swoimi słowami, gestami i całą swoją osobą (1) objawia miłosierdzie Boga.

2. Potrzebujemy nieustannie kontemplować tę tajemnicę miłosierdzia. Jest ona dla nas źródłem radości, pogody i pokoju. Jest warunkiem naszego zbawienia. Miłosierdzie to słowo, które objawia Przenajświętszą Trójcę. Miłosierdzie to najwyższy i ostateczny akt, w którym Bóg wychodzi nam na spotkanie. Miłosierdzie jest podstawowym prawem, które mieszka w sercu każdego człowieka, gdy patrzy on szczerymi oczami na swojego brata, którego spotyka na drodze życia. Miłosierdzie to droga, która łączy Boga z człowiekiem, ponieważ otwiera serce na nadzieję, że będziemy kochani na zawsze, pomimo ograniczenia, jakim jest nasz grzech.

KONKURS DLA DZIECI

Odpowiedz na pytanie, odetnij kupon i wrzuć do pudełka w niedzielę, 31 stycznia, przed Mszą Św. o godz. 11:00. Na koniec Mszy Św. wylosujemy zwycięzcę konkursu.

CO Z JĘZYKA GRECKIEGO ZNACZY IMIĘ TEOFIL? (Łk 1,1-4)?

ODPOWIEDŹ:

IMIĘ I NAZWISKO:

Biuletyn parafii pw. MB Fatimskiej
w Gdańsku-Żabiance fatimska.zabianka@gmail.com;
tel-fax: (58) 557-95-78 www.fatimska.net.pl

skład i druk:

Spoko katolik
Nie tens niemy

www.spokokatolik.pl